

Петрова. Азъ като се упрѣхъ и не искахъ да отида да продавамъ, Дочо извъртя съ калистиря, който бѣше отъ тесла, удари ме у плѣщитѣ и ме завали у брѣзната; ако бѣше повторилъ, щѣше съвършено да ме убие. Това вече ми стана нетърпимо. Бащиното ми имение стоеше цѣло непожтнато. Авъ помислихъ въ този случай: „Защо ли да седа още при тѣзи варвари които може и да ме убиятъ, ако не си отида, като мсга отъ доходитѣ на имението си да се прѣхраня и облека?“ Станахъ отъ мѣстото си и рѣшихъ да се върна и си отида. Но, едно болень и друго прѣбитъ тръгнахъ съ намарение да отида у града и отъ тамъ да отида за Лѣс ковецъ. Но бѣше ме много ядъ за мъченията и боя и искахъ по какъвто и да е начинъ първо да си отмѣстя, че тогази да си ида. Имаше добъръ случай да пострадатъ всичкитѣ, а именно: прѣди двадесетъ дена отъ селата идѣлъ единъ турчинъ пиянъ и носѣлъ въ себе си 25 хиляди гроша; слѣзълъ отъ коня си на чешмата, отъ която ний поливахме бахчата си, милъ се и, не зная какво правилъ, извадилъ паритѣ си, вързани съ пошъ, оставилъ ги на камъка, до като се омие и очисти и, като пиянъ, забравилъ ги тамъ. Като отишълъ у дома си слѣдъ нѣколко часа отъврѣзилъ и дошло му на умъ за паритѣ. Покачилъ коня си, впусналъ се къмъ тая чешма, при която мислѣлъ, че си оставилъ паритѣ, но на такъвъ пѣтъ къдѣ ще ги намѣри? Върналъ се у града, казалъ за тази си случка и се отредило отъ полицията телалинъ да вика изъ града пазаренъ день: „който е намерилъ тѣзи пари, да ги обади и, въ награда, половината ще получи!“ Азъ по онова врѣме бѣхъ съ Йорга Симьоновъ въ града. Телалина бѣше единъ гласовитъ и слагаше, като стихове думитѣ: описваше поша каявъ е билъ, на четиретѣ края по сърмено цвѣте; паритѣ му въ поша колко жълтици, колко отъ този родъ, колко отъ други и пр. Мене, като ми ареса гласа на турчина и слога му, тръгнахъ подирѣ му да го слушамъ и бѣхъ запомнилъ всичко: колко австрийски, колко рубли, колко махмудни и колко какви други пари имало. Спомнихъ си когато да бѣгамъ за това и намислихъ да хвърля тая бѣда на компанията, като кажа, че азъ съмъ намѣрилъ паритѣ, а тѣ ме натиснали, били ме, до като взематъ паритѣ и ето отъ това болѣдувамъ. Въ това врѣме въ Силистра каймакаминъ бѣше единъ строгъ турчинъ на име Ибраимъ ага—строгъ, но справедливъ. Рѣдко наказваше съ затворъ, а повече съ кьоръ балтия. Много разбойници, крадци и лъжци беше убилъ и хвърлилъ на боклука. Мислѣхъ до него да се отнеса и увѣренъ бѣхъ, че като ме види непълнолѣтенъ, болень, сухъ, блѣденъ на часътъ ще ми повѣрва и тежко имъ и горко на